

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

KATHRYN ERSKINE

PASĂRE CÂNTĂTOARE

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Pomagă

youngart

Cuprins

Capitolul 1 Cufărul lui Devon	7
Capitolul 2 Privește Persoana	9
Capitolul 3 Haide Să Vorbim Despre Asta	15
Capitolul 4 Viață	21
Capitolul 5 Spațiul Personal	27
Capitolul 6 Inima	33
Capitolul 7 Grupuri	37
Capitolul 8 Bambi	43
Capitolul 9 Nu alergăm. Mergem	47
Capitolul 10 Michael și Bunele Maniere	53
Capitolul 11 Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat	57
Capitolul 12 Împăcare	63
Capitolul 13 Să ucizi o pasăre cântătoare	69
Capitolul 14 Abilitățile mele	73
Capitolul 15 Finețe	81
Capitolul 16 Lista	87
Capitolul 17 Ține-ți pantalonii pe tine	91
Capitolul 18 Un Plan de Vindecare	97
Capitolul 19 Pielea	103

Resp Capitolul 20 Empatie	107
Capitolul 21 Fără doamna Brook	113
Capitolul 22 Desene	115
Capitolul 23 Pierdut	125
Capitolul 24 Găsit	127
Capitolul 25 Balamale	129
Capitolul 26 Vulturul Cercetaș	133
Capitolul 27 Misiunea	137
Capitolul 28 Bun și trainic și frumos	141
Capitolul 29 Ne refacem viața	145
Capitolul 30 Prieteni	149
Capitolul 31 E o chestie de-a fetelor	157
Capitolul 32 Tataș	163
Capitolul 33 Proiect de grup împreună cu alți oameni	165
Capitolul 34 Piesa lui Michael	171
Capitolul 35 Barele de cățărat	177
Capitolul 36 Alte desene	181
Capitolul 37 Gata cu Virginia Dare	185
Capitolul 38 M-am Prins	187
Capitolul 39 Culori	191

Capitolul 1

Cufărul lui Devon

E ca și cum o pasăre cu o singură aripă s-ar fi ghemuit în colțul livingului. Rănită. Încercând să zboare de fiecare dată când centrala pornește cu un clic și cu un mormăit și suflă aer rece pe cearșaf și-l ridică și-l flutură pentru o clipă înainte de a-l lăsa din nou să cadă. Nemișcat. Mort.

Tata l-a acoperit cu cearșaful cenușiu ca să nu-l mai văd, dar știu că e acolo. Și încă-l pot desena. Îmi iau creionul cu cărbune și reproduc ce văd. O chestie cenușie aproape cât mine de mare. Cu o singură aripă.

Sub cearșaf e proiectul lui Devon pentru Vulturii Cercetași. E cufărul pe care-l fac tata și Devon, pentru ca el să-i poată învăța apoi pe alți Cercetași cum să facă un cufăr. Pipăi cearșaful ca să mă asigur că acolo, dedesubt, e cufărul. E rece și tare și țepăn pe dinafară și cavernos pe dinăuntru. CAVernos înseamnă plin de cavități sau de spații goale, așa scrie în Dicționarul meu. Asta e înăuntrul cufărului lui Devon. Spații goale. Pe dinafară e partea care seamănă cu o aripă ruptă de pasăre, pentru că atârnă cearșaful peste ea. Sub cearșaf e

o bucată de lemn care ar trebui să fie capacul, după ce tata și Devon termină cufărul. Numai că acum nu știu cum mai pot face asta. Acum că Devon s-a dus. Pasărea o să încerce să zboare, dar n-o să ajungă nicăieri. Doar o să plutească și-o să cadă. O să plutească și-o să cadă.

Cenușiul dinafară e înăuntru. Înăuntrul livingului. Înăuntrul cufărului. În mine. Totul e atât de cenușiu încât dacă aprind veioza mă înțepă ochii și mă dor. Așa că toate becurile sunt stinse. Dar tot e prea luminos. Ar trebui să fie întuneric înăuntru și asta-mi doresc, așa că-mi bag capul sub perna canapelei, acolo unde materialul verde în carouri miroase ca transpirația tatei și ca șosetele lui Devon și ca popcornul meu, și simt perna moale și grea pe cap și o apăs și mai tare, astfel încât intru sub ea cu umerii și cu pieptul, și greutatea ei mă împiedică să plutesc și să cad și să plutesc și să cad asemenea păsării.

Capitolul 2

Privește Persoana

— Caitlin, îmi spune tata, tot orașul e supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Vor să ne ajute.

— Cum?

— Vor să fie lângă tine. Să stea de vorbă cu tine. Să te ducă la plimbare.

— Nu vreau să fie lângă mine, sau să stau de vorbă cu ei, sau să merg la plimbare cu ei.

Tata oftează.

— Vor să te ajute să mergi mai departe, Caitlin... fără Devon.

Nu știu ce înseamnă asta, dar la noi acasă vin o mulțime de oameni. Aș vrea să mă pot ascunde în camera lui Devon, dar acum nu mai am voie acolo. Nu mai am voie acolo din Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat și tata a trântit ușa camerei lui Devon și apoi s-a sprijinit cu fruntea de ea și a plâns spunând „Nu, nu, nu, nu, nu“. Așa că nu mă mai pot duce în ascunzătoarea mea din camera lui Devon și-mi lipsește asta.

Încerc să mă ascund în camera mea și să desenez, dar tata vine după mine.

Se aud atâtea voci la noi acasă. Vocile băieților din grupa de cercetași a lui Devon. Îi recunosc după pantalonii verzi. Și după lucrurile frumoase pe care le spun despre Devon.

Vocile rudelor. Tata mă prezintă tuturor. Îmi spune „Hei, îți amintești de...” și apoi spune un nume.

Îi spun „Nu”, pentru că nu-mi amintesc.

Tata îmi spune Privește Persoana, așa că mă uit cu coada ochiului la un nas sau la o gură sau la o ureche, dar tot nu-mi amintesc.

O voce spune: „Sunt vărul tău de-al doilea.”

O altă voce spune: „Nu-i așa că a fost o slujbă minunată?”

O altă voce spune: „Îmi plac desenele tale. Ești o artistă foarte talentată. Vrei să desenezi ceva pentru mine?”

O altă voce spune chiar: „Nu-i așa că ești norocoasă că ai atâtea rude?”

Nu mă simt norocoasă, dar ei continuă să apară.

Sunt rude pe care de-abia dacă le-am văzut de câteva ori când Devon era aici, deci cum ne pot ajuta?

Vecini cum e omul care a țipat la Devon să nu mai calce pe gazonul lui. Cum ne poate ajuta el?

Oameni de la școală. Doamna Brook, psihologul meu. Domnișoara Harper, directoarea. Toți profesorii pe care i-am avut încă de la grădiniță, în afară de profesoara mea adevărată din clasa a cincea, pentru că a plecat după ce s-a întâmplat la școala lui Devon. Nu Mă Prind, dacă la Școala Elementară James Medison nu s-a întâmplat nimic rău, de ce a trebuit să plece? Acum o am profesoară pe doamna Johnson. Ea nici măcar nu l-a cunoscut pe Devon, ne-a spus doar că l-a văzut jucând baschet. De două ori. Eu i-am văzut jucând pe cei de la LA Lakers de mai mult de două ori. Nu încerc să-i ajut.

— Caitlin, dacă vrei vreodată să vorbești despre ce s-a întâmplat, să-mi spui, îmi zice doamna Johnson.

— Pentru asta o am pe doamna Brook, îi spun.

— Am putea să stăm toate trei de vorbă.

— De ce?

— Ca să știm cum stai.

Arunc o privire prin living și apoi mă uit fix la cufărul acoperit de cearșaf.

— Stau aici.

— Scuză-mă. Voiam să spun ca să știm cum te simți.

— Ah. Doamna Brook știe cum mă simt, așa că puteți afla de la ea. Ar fi superfluu. În Dicționarul meu scrie că suPERfluu înseamnă ceva ce este mai mult decât suficient sau necesar.

— Mă gândeam pur și simplu că ar fi drăguț să ne facem timp să stăm puțin de vorbă.

Clatin din cap.

— SuPERfluu mai înseamnă și caracterizat de risipă.

— Păi... bine atunci, spune ea. Cred că pot să vorbesc cu doamna Brook.

— Doamna Brook spune că puteți vorbi oricând cu ea, pentru că are ușa mereu deschisă, îi spun doamnei Johnson. De fapt, de cele mai multe ori e închisă. Dar dacă bați la ușă, își amintește s-o deschidă.

— Mulțumesc, Caitlin.

Nu pleacă. Înseamnă că mai așteaptă să spun eu ceva. Urăsc chestia asta. Transpir și simt furnicături la subraț. Sunt gata să încep să-mi sug mâneca, așa cum fac în recreație, dar apoi îmi amintesc.

— Cu plăcere, îi spun.

Și pleacă.

Am reușit! Mă duc la frigider și pun un abțibild cu o față zâmbitoare sub tabelul cu BUNELE TALE MANIERE. Încă șapte și-o să mă pot uita la un film.